

בס"ד עש"ק פרשת שמיני / פרה
כ' אדר ב' התשע"א שנה ה' – גליון 236
נא לא לקרוא בזמן התפלה – טעון גניזה
זמני הדלקת הנרות ומוצ"ש

מוצ"ש	הדלקת נרות	חברון
18:30	17:23	ירושלים
18:30	17:18	תל אביב
18:17	17:19	באר שבע
18:32	17:34	

מאורות שלום

עלון שבועי שע"י מוסדות קאמרנא

בעיה"ק חברון תובב"א

בנשיאות כ"ק שרן אדמו"ר שליט"א

מאורות הפרשה

"וְלֹא־הִיָּלַךְ בֵּין הַקָּדָשׁ וּבֵין הַזָּכוֹל וּבֵין הַטָּמֵא וּבֵין הַטָּהוֹר" [ויקרא י', ח'-י"א] והנה מצינו בגמרא "אם אין דעת - הבדלה מנין" [ירושלמי ברכות פ"ה ה"ב] ויש להבין מה מקום הדעת להבדלה. הנה ידוע שבגאולת מצרים נתגלה ע"י משה בחי' הדעת מכאן שהדעת היא הכרח להבדלה, כי מחטא אדה"ר נעשו תערובות רע בטוב, ולזה צריך בחינת הדעת להבדיל הטוב מן הרע מכל וכל. אך היות ויש שני מיני תערובות כעין הגשמי, כמו תערובות יבש ביבש, זית חלב בשומן או וולדה בולד שפחתה ואי אפשר להבדילם ולהכירם, ויש תערובות לח בלח שצריך קליפה או נטילת מקום מחמת שהתערובות נכללים ונבלעים בתוכם, וקשה להפרישו גם לאחר הידיעה, כך הוא בתערובות רע בטוב כי יש בהם בחינות שונות, כמו האומרים לרע טוב ולטוב רע ולא מכירים ברע, כי התאוה מדמה לו את הרע הטוב ואת הטוב לרע, כי בלעדי זה, לא תוכל הנפש חלק אלקי ממעל שתטה את עצמה אל הרע, אך מחמת התערובות וחסרון ההכרה, אין דעת ולכן הבדלה מנין.

אלא שעל ידי החשק שיש לו לדברי תורה במסירות נפש ממש, כך היא השגת חכמתו מהמשכת החכמה עליונה (זוה"ק ח"ב פ"ה א) בבחינה של למעלה מבינה ודעת שבידיעת והשגת האדם, והיות שתחילת התערות הדינים מהמשכת מציאות הרע באה בפועל מהבינה, ואילו בחכמה אין מציאות רע כלל כי הכל עלה במחשבה בשווה לפניו, כי שם בחינת למעלה מהידיעה והבחירה, ומה שמתברר בסוף הכל הוא גלוי שם במחשבה תחילה: והוא כדוגמת המשתה והשתייה שבפורים "עד דלא ידע בין ארור וכו'" שמצד הסתלקות הדעת אין ידיעה להבדיל בין ארור לברוך והכל שווה לפניו. ובעולם הזה, שלימות הידיעה שלא נדע ומובנו שייגע למקום חסרון הדעת, שהרי "דעת חסרת מה קניית" [קה"ר פרשה ז] וזו היא המשכת שלימות וקנין הדעת, עד שאין חסר כלום כשיכור, וזה סוד השמחה שבקדושת ימי הפורים בימי מרדכי ואסתר. וכתב מרן כ"ק המהרי"א מקאמרנא זיע"א וז"ל: "ולהבדיל בין האור ובין החושך" [בראשית א] לרמז על טפשות איזה אנשים ששותין הרבה יין שרף שיהיה להם אור והארה, וזה הארה ואור מקליפת נגה.... שלא יתערב זר בשמחתה של קדושה, וזהו להבדיל בין האור ובין החושך של עצבות, לא יהיה זה ע"י שתית משקים כי אם על ידי התורה מאירת עיניים ומשמחת לב אכי"ר.

וכדברי מוהר"ן מברסלב "תכלית הידיעה שלא נדע - ידיעה שלמה", היינו שיש חובה לקנות דעת וידיעה, בהיות תכלית הידיעה השלמה היא ידיעת השי"ת, והיות שבשר אנחנו מן הנמנע שנדעהו בשלמות, כי לצורך קניית הדעת יש על האדם חובה לזכך ולהכשיר את מידותיו ותכונות נפשו, משום שרק אדם שיש לו כוונות טהורות ומחפש תיקון אמיתי לנשמתו מסוגלת הדעת לשכון, [ועיין בתורה כ"א בליקוטי מוהר"ן]. אשר על כן בכוח הענווה, ועבודת המידות יכין האדם את כליו לקבלת השפע האלקי כנאמר "ובדעת חדרים ימלאו". [משלי כ"ד]

לפרשת פרה

"וְאִסַּף אִישׁ טָהוֹר אֶת אֵפֶר הַפָּרָה" וכשעולין ונמתקין ונעשין אפר גורמים חימום.. והיא החימום לתורה ולמסירות נפש ולמצות ולמעשים טובים. וזהו שרמז רבינו דב המגיד כשרוצין אש, מחפשין באפר. וכשנמתק הגבורות.. שזהו התשובה הגדולה ועלאה. וכשנתבטלין כל הישות וחומרית של הגבורות יראה חיזונית, אז כל דבר רוצה לעלות אל שורשו, וכשנתבטל ונעשה אפר אי"ן, יבוא לביטול המציאות. [מרבינו מהרי"א מקאמרנא]

יוצא לאור ע"י בית המדרש אור שלום קרית ארבע ת.ד. 88 מיקוד 90100 העורך: בן ישי עוזיהו

כתובת אתר אינטרנט <http://www.ohrshalom.net>

מאורות רבותינו מקומרנא

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אֱהָרֹן קִרְבַּ אֶל הַמִּזְבֵּיחַ (טז).

פרש"י ז"ל, שהיה אהרן בוש וירא לגשת, אמר לו משה למה אתה בוש לכך נבחרת. ואפשר לומר הטעם, מפני מה לא רצה אהרן לגשת, הא הקב"ה צוה למשה רבינו שיצוה לאהרן לעבוד, והוא לא רצה לשמוע והוא פלא הפלא ופלא. ואפשר לומר הכוונה בזה, שהאלשיך הקדוש זיע"א פירש הכתוב בתהלים (סז ב) 'אלהים יחננו ויברכנו יאר פניו אתנו סלה' שהקב"ה הוא נצחי וממילא אם הוא יתן ברכה אז בודאי שיהיה לעולם ועד, משא"כ אדם שהוא בשר ודם שאינו נצחי, ממילא הדבר שהוא יתן לא נצחי. וזה שאמר הכתוב 'אלהים יחננו ויברכנו' שהוא כביכול יתן, אז 'יאר פניו אתנו סלה' שהוא לעולם ועד ודפח"ח וש"י. וזה שהיה קשה מאד לאהרן, מפני מה לא אמר לו הקב"ה בפירוש לעבוד ולהקריב על המזבח, ולא ע"י שליח שהרי ע"י השליח לא יהיה נצחי, מזה הבין אהרן כהנא שלא תתקיים הבית המקדש לעולם ועד, שאם הקב"ה בעצמו ובכבודו אמר לאהרן, אז בודאי יתקיים לעולם ועד. וזה שאמר רש"י ז"ל, שהיה אהרן בוש וירא לגשת, כי ראה שבית המקדש לא יהיה עולמית. ואמר לו משה למה אתה בוש לכך נבחרת, בגזירת הבורא. השם יתברך יעזור לנו ישועה בקרוב בב"א.

(מעשה שלום' מרבינו שלום מקאמרנא)

מאורות הסיפור החסידי

המצווה היומית - זה היה בתקופה שהרב אליהו פרדס ניהל את בית-הספר לבנות בשכונת 'אוהל משה' בירושלים (בין השנים תר"צ-תשי"ב). כל צוות העובדים, כמו מקורביו ומכריו, ידעו כי מדי בוקר יש לרב אליהו שעה שהיא קדושה ומקודשת, והוא לעולם לא יוותר עליה. זו השעה שהיה נוהג לגשת לבית אביו, להכין לו כוס קפה בחלב ולהגישה לו עם ביסקוויטים, כאשר אהב. בוקר אחד בלבד אירע לו דבר יוצא-דופן - הוא שכח לבקר את אביו ולהכין לו את כוס הקפה האהובה עליו. הדבר אירע לא בכדי. באותו יום אמור היה הנציב העליון, הרברט סמואל, לבקר בבית-הספר 'אוהל משה'. סמואל, מדינאי יהודי בריטי, היה הנציב העליון הראשון לארץ-ישראל בימי המנדט. אחריו באו עוד שישה נציבים. בית-הספר 'אוהל משה' נערך לכבוד הביקור כיאה וכיאות. ככלות הכול, האורח המיועד לא היה סתם פקיד, אלא הנציג הבריטי העליון בארץ-ישראל בכבודו ובעצמו! ההכנות הקדחתניות לביקור נמשכו ימים רבים. בית-הספר כולו הוברק וצוחצח, הכיתות הבהיקו בניקיון, כל פיסת נייר סולקה מהחצר הקטנה, כל שיח נגזם וטופח. גם המנהל, הרב אליהו, נערך כראוי. כממונה על בית-הספר גאה ליבו מהתרגשות. הוא תדרך את צוות המורות וערך חזרה מפורטת של מהלך הביקור. סגנו, מרדכי כהן, ידע היכן עליו לעמוד כל שנייה. הכול היה ערוך ומוכן לביקור הממלכתי שנועד להתחיל בשעה תשע בבוקר בדיוק. אין פלא אפוא שבבוקר הביקור עצמו, כשהמתח הגיע לשיאו וכל חושי של הרב אליהו היו נתונים לביקור החשוב, נשמת מזיכרונו עניין הקפה בחלב והביסקוויטים לאביו. באותו יום, בשעת בוקר מוקדמת, הוא כבר חש לבית-הספר, שהיה סמוך מאוד לבית המשפחה. גם התלמידות הקדימו לבוא, והמתניו בכיתות בהתרגשות רבה לבואו של הנציב העליון. סמוך לכניסה, המתניו במתח גובר והולך הרב פרדס עם סגנו לשיירת הוד מעלתו הנציב העליון. השעה הייתה שתי דקות לפני תשע. האורח ופמלייתו אמורים להגיע בכל רגע. לפתע נראתה דמות שחוחה פוסעת באיטיות לעבר בית-הספר. הרב אליהו הביט לעברה במהירות והחוויר. זה היה אביו, רבי ניסים בן-ציון. "אבא!", נזעק אליו הבן ורץ לעברו, "מה אתה עושה פה? אתה מרגיש טוב?". "את זה בדיוק באתי לברר", השיב האב הזקן, "האם אתה מרגיש טוב? האם אינך חולה, חלילה, בני? למה לא באת להכין לי הבוקר קפה בחלב?". הרב אליהו אחז בראשו. איך נשמתה ממנו מצוות הבוקר הקבועה?! הוא חש אל סגנו ואמר לו: "שמע, אני חייב לחזור עם אבי הביתה! כשהאורח יגיע - קבל אתה את פניו!". "אבל רגע", גמגם הסגן, "מה אומר לו? רגע... מה...". "אתה כבר תסתדר", זרק לעברו הרב אליהו, שהחל להתרחק עם אביו, "אני סומך עליך". הסגן נשתל במקומו כהלום-רעם. האב והבן הגיעו הביתה, ושם, בניחותא, כאילו לא היה הנציב העליון כבר מעבר לפינה, הכין הבן לאביו את כוס הקפה, כמדי בוקר. בתוך כך הסביר לאביו שהוא חש בטוב, וכי העניין פרח מזיכרונו בגלל המתח והלחץ העצומים שהיה שרוי בהם לקראת הביקור. כאשר אביו לגם את הקפה בהנאה מרובה, שב הרב פרדס לבית-הספר. ובאותו יום, הנציב העליון כבר היה שם. עוד קודם שהמנהל שב לבית-הספר, כולו מתנשם ומתנשף, קיבל את פני האורח החשוב סגן המנהל, הציג את עצמו והזמין אותו לסיור. הנציב העליון הופתע: "סליחה, ואיפה המנהל?!". הסגן כמעט בלע את לשונו כאשר אמר: "אדוני, הנציב העליון, למנהל בית-הספר יש אבא זקן, וכל בוקר הוא מכין לו קפה עם חלב וביסקוויטים. הבוקר, בגלל הביקור החשוב, הוא שכח לעשות זאת, ורק לפני שתי דקות, כשאביו הגיע לכאן, הוא עזב את המקום ושב אתו לביתו כדי להכין לו את הקפה הקבוע. אני בטוח שהוא יגיע מיד". הנציב העליון שקע בהרהורים. בעודו מהרהר נכנס בחופזה הרב אליהו, כולו התנצלויות ובקשות מחילה. הנציב העליון נשא אליו את עיניו, חייך, ניגש אליו, חיבקו בחום ואמר: "אשרינו שיש לנו יהודים כאלה שמכבדים כל-כך את הוריהם. אשרינו!". והביקור החל. "הרבה דברים למדנו מאבא", אומרים בניו ובנותיו של הרב אליהו פרדס, שביהן משנת תשי"ג כרבה הספרדי הראשי של רמת-גן, ותשע שנים לאחר מכן הוכתר לרבה הראשי של ירושלים (נפטר ב"א בניסן תשל"ב). "אחד מהם היה - כיבוד הורים מהו".

שיעורים בבית המדרש בכל יום אחר תפילת ערבית

יום א	יום ב	יום ג	יום ד	יום ה
פ"ש	הלכה	מסכת מגילה	ראשית חכמה	פ"ש

"ונשלמה פרים שפתינו" [הושע י"ד, ג]

הלכות מעשה הקרבנות להרמב"ם

הלכות מעשה הקרבנות פרק א [המשך]

יא השלמים באים מן הכבשים ומן העיזים ומן הבקר--מזכרים ומנקבות, מן הגדולים ומן הקטנים; ואין העוף בא שלמים. יב הקטנים--הם מבן שמונת ימים, עד שנה תמימה מיום ליום; אם נתעברה שנה, נתעברה לו. והגדולים--בבקר, עד שלוש שנים שלמות מיום ליום; ובצאן, עד שתי שנים שלמות מיום ליום; יתר על זה--הרי הוא זקן, ואין מקריבין אותו. יג [יב] אף על פי שכל הקרבנות כשרין מיום השמיני והלאה--אין מקריבין לכתחילה, אלא מיום שלשים והלאה: חוץ מן הבכור, ומן הפסח, ומן המעשר--שאם רצה להקריבן בשמיני לכתחילה, מקריב.

יד [יג] שעות מונין לקודשים; ואם הוסיפו שעה אחת, או פחתו שעה--פסולין. כיצד: קרבן שמצותו להיות בן שנה--אם הוסיף על השנה שעה אחת, נפסל. אפילו היה בן שנה בשעת שחיטה, והוסיף על השנה בשעת זריקה--נפסל: עד שיהיה בן שנה, עד שעת זריקה. וכן בכל הזבחים.

טו [יד] כל מקום שנאמר בתורה כבש או כשבה או כבשים, הרי אלו בני שנה. וכל מקום שנאמר איל או אילים, הם הזכרים בני שנתיים. ומאימתי ייקרא איל: משייכנס בשנה שנייה אחד ושלושים יום; אבל ביום שלשים אינו כשר--לא לכבש ולא לאיל, והוא הנקרא פלגס. וכל מקום שנאמר בו עגל, הרי זה בן שנה; פר, בן שנתיים. שעיר עיזים, בן שנתיים; כל שנה שנייה, הוא נקרא שעיר.

טז [טו] כל קרבנות הציבור, זכרים. וכל חטאות של ציבור--מן העז או מן הבקר, ואין בהן מן הכבשים; וכל עולות הציבור--מן הכבשים ומן הבקר, ואין להן עולה מן העז.

יז כל חטאת יחיד--נקבה, ותיאכל לכוהנים; ואינה באה מן הבקר: חוץ משלוש חטאות--חטאת נשיא, שהיא עז ונאכלת; וחטאת כוהן משיח, שהיא פר ונשרפת--והוא הנקרא פר הבא על כל המצוות; והשלישית--פר שמביא כוהן גדול ביום הכיפורים, והוא חטאת ונשרף.

יח [טז] כל חטאות של ציבור נאכלות--חוץ משעיר של יום הכיפורים, שחברו משתלח; וכן שעירי עבודה זרה ופר העלם, נשרפין. ופר הבא על כל המצוות ופר העלם, נקראים פרים הנשרפין; ושעירי עבודה זרה, נקראים שעירים הנשרפין. הא למדת שחמש חטאות הם הנשרפות--שתיים ליחיד, ושלוש לציבור.

יט [יז] כל הקרבנות האלו, נקראים זבחים. וכל העולות והחטאות והאשמות ושני כבשי שלמים של עצרת, נקראים קודשי קודשים; אבל שלמים של יחיד והבכור והמעשר והפסח, נקראים קודשים קלים.

כ [יח] האברים ששורפין אותן על גבי המזבח מן החטאות הנאכלות, ומן האשמות, ומן השלמים--הן הנקראין אימורין; ואלו הן האימורין של שור או של עז--החלב שעל הקרב, ובכללו חלב שעל גבי הקיבה, ושתי הכליות בחלב שעליהן עם החלב אשר על הכסלים, ויותרת הכבד, ונוטל מן הכבד מעט עם היותרת.

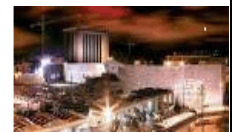
כא ואם היה הקרבן ממין הכבשים--מוסיף על אלו, האליה תמימה, עם חוליות מן השדרה עד מקום הכליות, שנאמר "לעומת העצה יסירנה" (ויקרא ג, ט). וכל האימורין, נשרפין על מזבח החיצון.

כב [יט] הייתה הבהמה מעוברת--אף על פי שכלו חודשיו של עובר, ואפילו נמצא חי--אינו מעלה חלבו עם חלב אימו, אלא חלב אימו בלבד; והרי העובר, כאחד מאבריה.

תם פרק א'

יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו
שייבנה בית המקדש במהרה בימינו ותן חלקנו בתורתך
ושם נעבדך ביראה, כימי עולם, וכשנים קדמוניות.

"עשירית האיפה" על תורת כהנים

מאת הנשר הגדול אספקלריה המאירה שר התורה
מרן רבינו קוה"ק יצחק יהודה יחיאל זצלה"ה זיע"א
האדמו"ר מקאמרנא

"ויקחו את אשר צוה משה אל פני אהל מועד ויקרבו כל העדה ויעמדו לפני ה', ויאמר משה זה הדבר אשר צוה ה' תעשו ויראה אליכם כבוד ה'" [ט,ה-ו] ויקר[ו]בו אין לו פירוש אחר שכבר היו בפתח אהל מועד. אלא קרבו את ליבם לאל יתברך. ובוזה ויעמדו לפני ה', כד"א [מלכים א יז א] חי ה' אשר עמדתו לפניו. משל למלך שכעס על אשתו והוציאה, לאחר ימים נתרצה לה. מיד חגרה מתניה קשרה כתפיה והייתה משמשת אותו יותר מדאי. כך ישראל כיוון שראו שנתרצה המקום לכפר על עוונותיהם קרבו כולם בשמחה ועמדו לפניו. [תורת כהנים]. הביא משל זה להורות טעם בעל תשובה שגדול מצדיק [ברכות לד:], באותו זמן ששב לפניו יתברך והבן. שבאותו זמן ששב לאל יתברך מתגבר בו הטוב לעשות בשמחה ובזריזות יותר מצדיק גמור הנשקע בטוב. כדרך כל הדברים כשמרגישים הפכם מתגברין מאוד. ואמר חגרה מתניה [משלי לא] חגרה בעוז מתניה לימוד התורה ומצות, וקשרה כתפיה קשרה דעתה בידיעת אהבת ויראת האל יתברך יותר מראשונה.

[עשירית האיפה דף סא:]

משניות סדר קודשים

מסכת מנחות פרק א

א, ד כיצד קרב המתיר כמצותו: קמץ בשתיקה, נתן בכלי והילך והקטיר חוץ לזמנו, או שקמץ חוץ לזמנו, נתן בכלי והילך והקטיר בשתיקה, או שקמץ ונתן בכלי והילך והקטיר חוץ לזמנו--זה הוא שקרב המתיר כמצותו. [ד] כיצד לא קרב המתיר כמצותו: קמץ חוץ למקומו, ונתן בכלי והילך והקטיר חוץ לזמנו, או שקמץ חוץ לזמנו, נתן בכלי והילך והקטיר חוץ למקומו, או שקמץ ונתן בכלי והילך והקטיר חוץ למקומו, מנחת חוטא ומנחת קנאות שקמצן שלא לשמן, נתן בכלי והילך והקטיר חוץ לזמנו, או שקמץ חוץ לזמנו, ונתן בכלי והילך והקטיר שלא לשמן, או שקמץ ונתן בכלי והילך והקטיר שלא לשמן--זה הוא שלא קרב המתיר כמצותו. לאכול כזית בחוץ כזית למחר, כזית למחר כזית בחוץ, כחצי זית בחוץ כחצי זית למחר, זה זית למחר כחצי זית בחוץ--פסול, ואין בו כרת. אמר רבי יהודה, זה הכלל: אם מחשבת הזמן קדמה למחשבת המקום--פיגול, וחייבין עליו כרת; ואם מחשבת המקום קדמה למחשבת הזמן--פסול, ואין בו כרת. וחכמים אומרים, זה וזה פסול, ואין בו כרת. לאכול כחצי זית ולהקטיר כחצי זית--כשר, שאין אכילה והקטרה מצטרפין.

מסכת מנחות פרק ב

ב, א הקומץ את המנחה לאכול שייריה או להקטיר קומצה למחר-- מודה רבי יוסי בזה שהוא פיגול, וחייבין עליו כרת. להקטיר לבונה למחר--רבי יוסי אומר, פיגול, ואין בו כרת; וחכמים אומרים, פיגול, וחייבין עליו כרת. אמרו לו, מה שנת מן הזבת. אמר להן, שהזבח דמו ובשרו ואימוריו אחד, והלבונה אינה מן המנחה.

מסכת זבחים פרק א

א, ד הפסח והחטאת ששחטן שלא לשמן--קיבל והילך וזרק שלא לשמן, או לשמן ושלא לשמן, או שלא לשמן ולשמן--פסולין. כיצד לשמן ושלא לשמן, לשם פסח ולשם שלמים; ושלא לשמן ולשמן, לשם שלמים ולשם הפסח. שהזבח נפסל בארבעה דברים--בשחיטה, ובקיבול, ובהילוך, ובזריקה. רבי שמעון מכשיר בהילוך, שהיה רבי שמעון אומר, אי אפשר שלא בשחיטה ושלא בקבלה ושלא בזריקה; אבל אפשר שלא בהילוך--שוחט בצד המזבח וזורק. רבי אלעזר אומר, המהלך במקום שהוא צריך להלך, המחשבה פוסלת; ובמקום שאינו צריך להלך, אין המחשבה פוסלת.

מסכת זבחים פרק ב

ב, א כל הזבחים שקיבל דמן זר, אונן, טבול יום, מחוסר בגדים, מחוסר כיפורים, ושלא רחץ ידיים ורגליים, ערל, טמא, יושב, עומד על גבי כלים, ועל גבי בהמה, ועל גבי רגלי חברו--פסול. קיבל בשמאל, פסול; ורבי שמעון מכשיר. נשפך על הרצפה, ואספו--פסול. נתנו על גבי הכבש שלא כנגד היסוד, נתן את הניתנין למטון למעלן, ואת הניתנין למעלן למטון, ואת הניתנין בחוץ בפנים, ואת הניתנין בפנים בחוץ--פסול, ואין בו כרת.

יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו
שייבנה בית המקדש במהרה בימינו ותן חלקנו בתורתך
ושם נעבדך ביראה, כימי עולם, וכשנים קדמונית.

